

**Komisja Petycji
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej**

**PETYCJA
w interesie publicznym w zakresie zmiany przepisów prawa**

Działając w imieniu własnym, na zasadzie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o petycjach, składam niniejszą petycję w interesie publicznym i postuluję o zmianę przepisów prawa – USTAWA z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

Zgodnie z Art. 5 ww. Ustawy, zgodnie z §1 1) oraz 2)

„Nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy:

- 1) czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia;*
- 2) czyn nie zawiera znamion wykroczenia albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia wykroczenia*

”.

W obecnym stanie prawnym, osoba składająca Zawiadomienie o możliwości popełnienia wykroczenia, po zrealizowaniu przez odpowiednią Instytucję państwową lub samorządową (np. Policja, Straż Miejska) stosownych procedur, otrzymuje od tejże Instytucji zawiadomienie. Jednym z możliwości jest zawiadomienie o niewniesieniu wniosku o ukaranie do sądu z powodu m.in. że *czynu nie popełniono, brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia, czyn nie zawiera znamion wykroczenia lub sprawca nie popełnił wykroczenia*. W przypadku, gdy decyzja jest jedną z powyższych, składający Zawiadomienie otrzymuje wyłącznie suchą informację o takim fakcie. Nie otrzymuje jednak jakiegokolwiek wyjaśnienia czy też uzasadnienia takiej a nie innej decyzji. W takiej sytuacji, gdy osoba składająca Zawiadomienie chce otrzymać uzasadnienie takiej decyzji, jedyną jej możliwością jest złożenie zażalenia, zgodnie z Art. 56a. i nie znając uzasadnienia takiej a nie innej decyzji może tylko tak naprawdę potwierdzić, że uważa ona nadal, że wykroczenie nastąpiło. Nie ma jednak ona możliwości przedstawienia ewentualnych argumentów przeciwko decyzji, czym prawo ogranicza możliwość złożenia rzeczowego zażalenia.

Warto zaznaczyć, że w przypadku postępowania karnego przed Sądem istnieje możliwość uzyskania uzasadnienia wyroku przed złożeniem apelacji [Art. 423. KPK §2.] lub też Sąd uzasadnienie przekazuje już z urzędu. W przypadku spraw wykroczeniowych obsługiwanych przez inne Instytucje nie ma jednak takiej możliwości. W przypadku spraw wykroczeniowych takiej możliwości nie ma tym bardziej, że na złożenie zażalenia jest tylko 7 dni od momentu odebrania zawiadomienia.

W sprawach niższej wagi od karnych, jakimi są wykroczenia, uważam istnieje możliwość, aby zobowiązać Instytucje wystawiające zawiadomienia o niewniesieniu wniosku o ukaranie do sądu, podające jako przyczynę przesłankę określoną Art. 5 ww. Ustawy, §1 1) oraz 2) do wskazywania ogólnego uzasadnienia takiej a nie innej decyzji z urzędu razem z zawiadomieniem. Dzięki temu osoba składająca zawiadomienie od razu będzie

otrzymywała stosowną informację o powodach takiej a nie innej decyzji, do których może się realnie ustosunkować w zażaleniu.

Uważam, że sprawy, w których decyzja jest określona jak wyżej stanowi odpowiednik odmowy uznania zgłoszenia za zasadne, a więc osoba zgłaszająca powinna mieć prawo do uzyskania uzasadnienia takiej decyzji. Pozostałe decyzje określone w §1 Art. 5 ww. Ustawy stanowią, że zgłoszenie było zasadne, ale wystąpiły inne przesłanki powodujące taką a nie inną decyzję.

Weźmy na ten przykład sytuację, kiedy Osoba przesyłająca Zawiadomienie o możliwości popełnienia wykroczenia w treści wskazuje nieprawidłowe zaparkowanie pojazdu. Instytucja przesyła Zawiadomienie o nie wniesieniu wniosku o ukaranie do Sądu z powodu „brak znamion wykroczenia”. Osoba zgłaszająca więc zgodnie z prawem składa zażalenie, ale nie może podać rzeczowych argumentów, ponieważ nie zna przyczyn decyzji. Mało tego, nie przysługuje jej również prawo do wniesienia o uzasadnienie decyzji, na podstawie której mogła by sporządzić rzeczowe zażalenie.

W sytuacji zmiany prawa, którą proponuję przykład wyglądał by następująco: Osoba przesyłająca Zawiadomienie o możliwości popełnienia wykroczenia w treści wskazuje nieprawidłowe zaparkowanie pojazdu. Instytucja przesyła Zawiadomienie o nie wniesieniu wniosku o ukaranie do Sądu z powodu „brak znamion wykroczenia” i jako uzasadnienie podaje, że „pojazd znajdował się poza terenem drogi publicznej, na której obowiązywał zakaz postoju”. W takiej sytuacji nie musi nawet dochodzić do zażalenia, jeśli rzeczywiście zgłaszający potwierdzi taki stan. Tutaj warto też dodać, że w obecnym stanie prawnym, Instytucja, potwierdzając zasadność zgłoszenia i identyfikując sprawcę wykroczenia, umieszcza jego dane osobowe w zawiadomieniu, czym przekazuje dodatkowe informacje wyjaśniające osobie zgłaszającej.

Uważam, że obecne postępowanie powoduje konieczność wykonywania zbędnych formalności przez Instytucje a także Obywateli, a także uniemożliwia ona na ewentualne rzeczowe złożenie zażalenia, które de'facto przysługuje wyłącznie jeden raz.

Sugerowany zabieg prawny to modyfikacja zapisu Art. 54. Podstawy do wniesienia wniosku o ukaranie § 2. Nadając mu treść:

*Jeżeli czynności wyjaśniające nie dostarczyły podstaw do wniesienia wniosku o ukaranie, zawiadamia się o tym ujawnionych pokrzywdzonych oraz osobę, o której mowa w art. 56a, wskazując przyczynę niewniesienia wniosku o ukaranie **oraz jej ogólne uzasadnienie.** (...)*

Z nadzieją na pozytywne rozpatrzenie mojej petycji łączę wyrazy szacunku.